

ЈАКУБ КОРНХАУЗЕР

УМЕЋЕ НАЈДУЖЕ ЛИНИЈЕ*

ОРНИТОЛОШКА ПЕСМА

Њен јунак је птица из породице дроздова. Позната је због тога што има наранџаст кљун и црно перје. Он је мужјак. Женка је браон и има таман кљун. Осим тога косови знају људски говор и често се мажу, а такође воле цез. Најчешће их срећемо како седе на ТВ антени и усавршеним гласом спикера објашњавају нам свет.

ПЕСМА О ПОЗНАВАОЦИМА КЊИЖЕВНОСТИ

Они проживљавају кризу позива. Сањају о раду у коме ће се доказивати. И, пружиће нешто човечанству. На пример радећи у болници. Тамо можеш до миле воље да исецаш срца, отвараш кожу, да прихваташ порођај за порођајем. Премда је то веома лепо да би било стварно. Овде нема говора о сањарењу већ само о насиљу. Машта је сува и лака, а такође брза и прецизна. Напада тамне стабљике жила.

ПЕСМА О БОГУ

Само су сове и слепи кучићи у стању да означе пут његовог деловања. Чак не да означе већ само да створе привид корака. Сове, као што знамо, из биоскопа, нису оно што се чини. Слепи кучићи, као што знамо из књига, нису оно што бисмо желели да буду. Бог је, као што знамо са часова математике, умеће најдуже линије.

* Избор је из збирке *Крволишћење и веверице*.

ПЕСМЕ О ПЕСМАМА

Пишу, користећи се неразумљивим језицима. Примењујући парадоксе и бацајући мреже, у које треба ухватити добродушне читаоце. У стиховима станују ласте, слепи мишеви и иронија. Сви се боје ироније, због чега покушавам да је извезем лимузинама из палате. Премда, то бејаше замак, а не палата?

ПЕСМА О ПТИЦАМА

Упркос привиду испод густог перја птице необично је мало. Мршаво тело с испупченим стомачићем. Јадикујемо над судбином птичица и смањујемо им ножице, да буду што сличније луткама и ситницама у регалима. Када пожелеле да певају, позивамо суседе одозго на чашицу прошека. Када ћуте, прстом прелазимо по њиховим кљуновима. Ако пожелеле, могле би да напусте своје салоне с упрљаним одмориштима и да реализујемо туристичку дознаку код неког од султана.

ДРУГА ПЕСМА О ПТИЦАМА

У начелу волимо када седе мирно у атласу и не помаљају кљунове. Проблем почиње када им падне на памет шетња или друго кратко загревање. Тада долази до речи њихова пролазна природа. Крију се иза живе оgrade и опонашају не зна се кога. Свађају се око било које воћкице, само зато да би тихо помеле цео жбун.

ПЕСМА О ПОЉСКОЈ

На располагању је аутобус 124, који данас вози другом трасом, пужеви, који се нису одлучили чиме ће се даље позабавити у животу, железнички вијадукт, који красе неједнаке скраћенице из фудбалских читанки, дневних новина, које поред ребрендинга не повраћају некадашњи сјај као и маслац и сапун и кромпир у вези са којима води се борба у председничким кампањама. А то да неко плаче у припадности тога нема. За сејање дефетизма иде се у пакао.

ДРУГА ПЕСМА О ПОЉСКОЈ

Зове се држава, али само погрешке ради. На крају игра улогу негативца. Попут ганга гардеробера, који нам подмећу капуте и захтевају кауцију за изгубљени број. А још и то, да идентификатори поносно показују: гардеробер не одговара за ствари остављене у гардероби. Чак онда када се јуре по насељу и спотичу о властите ноге. Треба ћопати по ћошковима или тихо шверцовати, избегавајући смешке. Људске, нељудске.

Превела с пољског
Бисерка Рајчић